

KEER TOT AVONTUUR

zoo — en zoo voort. Tusschen hen was hij één, een onbeduidend matroos. Laat ze verrekken, wij werken toch ook.

Maar eenmaal tot de orde geroepen zijnde, vond hem de revolte bereid. Gelooven, nu, en verlangen, al is het de ruimte maar, omdat het dwazer niet kan. Een mooie zwerver zou hij zijn, die zijn doel verloor, het doel der doelloosheid voor het surrogaat van voortdurend de pest in te hebben. Door de omstandigheden geschoven naar den weg der genezing, toonde Jos zich gewillig en maar al te zeer bereid. Wat hij lachen zou, als hij over zoo'n figuur zou lezen. De mop was goed, maar neigende naar het infantiele. Doch de andere Jos had goed praten; duik naar beneden, spring — het hazenhart liep hier te ijsberen, zijn recht van spreken was volledig onmogelijk gemaakt.

Jos, strijdende met zichzelf en met den ander, met de eerste en de tweede en rechtende tusschen hen beiden, raakte tot een stemming van luchtigen spot, die frisch was na de grauwhed van zooveel dagen. On revient toujours, zong hij plotseling uitdagend en onbedekt; à ses premiers amours, on revient — toujours la même chose — omdat hij dat vroeger deed tusschen twee uren werken, als zijn stem schor was; dergelijke fantasietjes, zinneloos, maar welkomer afleiding dan iets anders. Jos dartelde in uiterste vroolijkheid over het dek en zong al meer, tot de wachtsman uit zijn onrustigen slaap gewekt werd en vloekend uit het duister trad. En zich niet bovenmate verwonderd toonde, daar de zeeman in onze dagen ook niet meer aan spoken geloof.

Spijtig kroop Jos in zijn kooi, omdat het nu al afgeloopen was en stilte in het nachtverblijf wel geraden scheen.

Tot genezing gekomen, ontwaakte Jos; het nieuwe geloof schemerde vaag in hem; wat het was viel in zooveel woorden nog niet te zeggen. In ieder geval wilde hij weer sterk zijn, zich opgooien tegen de moeilijkheden, zelfs eerst ze zoeken, om maar uit de impasse te geraken. Opgaan zou hij, van stond af aan; opnieuw beginnen, niet lijdelijk zijn, het hoofd niet meer gebogen, integendeel.

Dien eersten morgen liep hij vrij arrogant over de dekken, maar later kwam er meer lach in zijn oogen, de tinteling van een heimelijke blijdschap. Tegen het middaguur, vermoeid geworden, bepeinsde hij in rust dat het eigenlijk niets was, maar desondanks verkwikkend en moedgevend. Over genezing viel eigenlijk niet te praten, ook niet over een zekeren nieuwen wil, er kwamen alleen andere mogelijkheden en de kans om daarin te gelooven. Dus restte nog veel moeite om klaarheid te vinden, maar hij achtte dien nieuwen weg hooger, verlangde er zelfs naar, hem te betreden en dat was ten slotte een groote winst. De blijdschap lokte hem, uit zijn overmoedige stemming van den morgen, gebleven na de wonderlijk doller ervaring van den nacht daarvóór. Altijd moest dit zoo kunnen duren; negatief zijn, in wijsheid alle waarden in twijfel trekken, zelf het hart daarom in reserve laten, dat scheen alles mooi (met een vreemde beteekenis hier) en voor alles het eenig juiste, door de werkelijkheid hard geboden,